

Sygn. akt I CSK 548/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

Protokolant Beata Rogalska

w sprawie z powództwa S. M.

przeciwko P. Bank S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 czerwca 2013 r.,

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od strony pozwanej
na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym przez pozwanego I. Bank S.A., obecnie P. Bank S.A., wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony przez powódkę – S. M. wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 września 2012 r. w ten sposób, że zasądził od I. Banku S.A. na rzecz S. M. kwotę 330 097 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 24 900,82 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto Sąd ten oddalił apelację powódki w pozostałej części oraz orzekł o kosztach postępowania.

W sprawie tej ustalono co następuje:

Powódka S. M. zawarła z Bankiem S. S.A. umowę wkładu oszczędnościowego. W dniu 11 lutego 2000 r. została ogłoszona upadłość Banku S. S.A. W tym dniu powódka posiadała we wspomnianym banku zdeponowaną na czterech rachunkach kwotę 700 974 zł. Bankowy Fundusz Gwarancyjny wypłacił powódce 40 780 zł.

Przedsiębiorstwo bankowe upadłego kupił I. - Bank Spółka Akcyjna. Nabycie nastąpiło w stanie wolnym od wszelkich obciążeń, z wyjątkiem zobowiązań stanowiących wierzytelności z tytułu środków zgromadzonych na rachunkach bankowych umieszczonych na liście wierzytelności, z uwzględnieniem kwot wynikających z oświadczeń wierzycieli o zrzeczeniu się dochodzenia części swoich roszczeń.

Na ostatecznej liście wierzytelności widniała wierzytelność powódki, której ta rzekomo zrzekła się - 330 097 zł oraz pozostała część wierzytelności - 330 097 zł. Informacja o zmianie listy wierzytelności i wypłatach dokonywanych na jej podstawie została publicznie obwieszona w dniu 2 października 2008 r. Na skutek zawiadomienia powódki Prokuratura Rejonowa w P. prowadziła śledztwo w sprawie usiłowania doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą oświadczenia o cofnięciu wierzytelności wraz z zrzeczeniem się roszczenia. Śledztwo wykazało, że pismo i podpis pod oświadczeniem zostały sfalszowane, jednakże wobec niewykrycia sprawcy postępowanie umorzono. Biegły sądowy z zakresu badania pisma ręcznego również potwierdził, że pismo ręczne,

którym wypełniono oświadczenie o redukcji wierzytelności nie zostało nakreślone przez powódkę ani też nie zostało przez nią podpisane. Kwota 330 097 zł została wypłacona przez pozwany bank na żądanie powódki w listopadzie 2008 r.

Wyrokiem z dnia 18 września 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo S. M. przeciwko I. Bank S.A. o zapłatę kwoty 330 097 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2008 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach postępowania.

Uwzględniając apelację powódki Sąd II instancji zauważył, że w sprawie domagano się zasądzenia kwoty odpowiadającej części wierzytelności z umowy rachunku bankowego. Poza sporem pozostawał przy tym fakt zawarcia przez powódkę umowy rachunku bankowego i zdeponowania na nim kwoty objętej żądaniem. Z art. 725 k.c. i art. 726 k.c. wynika, że przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku do przechowywania jego środków pieniężnych, z obowiązkiem ich zwrotu w całości lub w części na każde żądanie. Na ograniczenia w tej mierze, wyływające z zawartej umowy, strony nie powoływały się, toteż powódka była uprawniona do wystąpienia o zwrot całości wpłaconych środków pieniężnych.

Obowiązek ten obciążał przede wszystkim Bank S. S.A., który był drugą stroną stosunku obligacyjnego, wynikającego z umowy rachunku bankowego. Nie może jednak budzić wątpliwości, że zobowiązanie to przejął pozwany - nabywca przedsiębiorstwa bankowego upadłego Banku S., w zakresie w jakim wierzytelności powódki nie zostały zaspokojone przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Przesądza o tym wprost treść art. 165 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. nr 140, poz. 939 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 października 2003 r. Zgodnie z art. 536 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. nr 60, poz. 535 ze zm.) w tym dniu przepis ten stracił moc a w jego miejsce pojawił się art. 438 ust.1 wspomnianej ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, który reguluje tę kwestie podobnie. Jak wynika z powołanego artykułu art. 165 ust. 3 ustawy, obowiązującej w chwili nabycia przedsiębiorstwa bankowego upadłego Banku S., pozwany nabył to przedsiębiorstwo w stanie wolnym od obciążeń, z wyjątkiem zobowiązań

z rachunku bankowego i służebności gruntowych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego to jest regulacja szczególna zarówno w stosunku do art. 113 § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 roku Prawo upadłościowe (Dz. U. nr 93, poz. 834 ze zm.) jak i w odniesieniu do art. 55⁴ k.c. regulującego odpowiedzialność za długi w razie zbycia przedsiębiorstwa.

W związku z wyłączeniem przepisów ogólnych przyjąć należy, że odpowiedzialność nabywcy przedsiębiorstwa bankowego nie ogranicza się jedynie do wartości nabytego przedsiębiorstwa; będzie on zobligowany do zaspokojenia wierzycieli upadłego z tytułu rachunków bankowych nawet wtedy, gdy łączna wartość wierzytelności przekroczy wartość przedmiotu nabycia. Podstawą do uwolnienia od odpowiedzialności nie mogą być również względy podmiotowe wpisane w ramy art. 55⁴ k.c. Oznacza to w konsekwencji obowiązek spełnienia świadczenia niezależnie od stopnia staranności ukierunkowanej na uzyskanie wiedzy o zobowiązaniach i ich zakresie w chwili nabycia przedsiębiorstwa. Wobec bezwzględnie obowiązującego charakteru omawianych regulacji, za niedopuszczalne uznać trzeba odmienne ukształtowanie - w umowie pomiędzy zbywcą i nabywcą przedsiębiorstwa - zasad zaspokojenia wierzytelności z rachunków bankowych w stosunku do posiadaczy tych rachunków.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w doktrynie dominuje pogląd, iż w przypadku zbycia przedsiębiorstwa bankowego upadłego to wskazane przepisy szczególne określają wyłączny sposób zaspokojenia wierzytelności z tytułu rachunków bankowych i nie zachodzi potrzeba ani możliwość rozliczenia tych wierzytelności w podziale masy upadłości. Zarówno bowiem art. 440 prawa upadłościowego i naprawczego, jak i poprzednio obowiązujący art. 167 prawa bankowego, ustalając kolejność zaspokojenia z funduszków masy upadłości, wyraźnie wskazują, że przy zaspokajaniu należności przypadających od upadłego, nie bierze się pod uwagę należności o których mowa w art. 438 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego albo art. 165 ust. 3 prawa bankowego.

Funkcja ochronna posiadaczy rachunków bankowych nie byłaby zatem należycie realizowana w razie wyłączenia lub zawężenia odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa bankowego. Funkcja ta nie doznaje jednak ograniczeń

gdy strony umowy rachunku bankowego same zdecydują się ograniczyć zakres odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa bankowego. Przepis art. 165 prawa bankowego nie wyklucza więc dopuszczalności zmodyfikowania treści umowy konkretnego rachunku bankowego w umowie zawartej pomiędzy posiadaczem rachunku a nabywcą przedsiębiorstwa bankowego czy też przyszłym nabywcą takiego przedsiębiorstwa. Takie indywidualne porozumienia pozostają w granicach swobody umów wyznaczonych art. 353¹ k.c.

W stanie faktycznym sprawy oświadczenie takie co do wierzytelności powódki zostało złożone, niemniej badanie treści jego postanowień i w ich kontekście skuteczności częściowego zwolnienia pozwanego z długu jest bezprzedmiotowe. Nie były kwestionowane wyniki przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu i postępowaniu karnym analiz pisma, które kategorycznie wykluczyły sporządzenie oraz podpisanie spornego dokumentu przez skarżącą. Trudno więc przyjąć, by doszło do wyrażenia osobiście przez powódkę oświadczenia woli o treści ujętej w dokumencie. Nie formułowano również w toku procesu argumentów i nie zgłaszano dowodów, pozwalających na stwierdzenie pochodzenia oświadczenia od przedstawiciela powódki, umocowanego przy tym dostatecznie do dokonania tego rodzaju czynności. Należy wobec tego przyjąć, że nie zostało złożone przez powódkę oświadczenie woli, które mogłoby prowadzić do modyfikacji granic obowiązku upadłego banku i nabywcy jego przedsiębiorstwa.

Granice te wyznaczone są normami należącymi do sfery prawa materialnego. To ono kształtuje prawa i obowiązki, prawo procesowe służy jedynie do dochodzenia praw i korzystania z uprawnień wynikających z prawa materialnego. Prawo procesowe nie określa zatem samodzielnie sytuacji prawnej stron. Fakt, że wierzytelność powódki nie została ujęta w pełnym zakresie na liście wierzytelności nie może być zatem rozstrzygający. Wymaga podkreślenia, że nawet odmowa uznania wierzytelności w całości lub części w postępowaniu upadłościowym nie ma skutku powagi rzeczy osądzonej i nie przesądza, iż wierzytelność rzeczywiście nie istnieje. Znaczenie takiej odmowy nie wykracza poza postępowanie upadłościowe. Wierzyciel, który nie uzyskał zaspokojenia swej należności w postępowaniu upadłościowym, może jej dochodzić na zasadach ogólnych. Ponieważ upadły bank od chwili nabycia jego przedsiębiorstwa przez

inny bank nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zobowiązania wynikające z rachunków bankowych, za zobowiązania te odpowiada odtąd bank będący nabywcą przedsiębiorstwa i do niego mogą być kierowane stosowne żądania.

Pozwany w skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 2 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, przez ich niezastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny przy wydawaniu zaskarżonego wyroku konstytucyjnego zasady demokratycznego państwa prawa, z której wyprowadzić należało zasadę bezpieczeństwa i pewności obrotu w stosunkach regulowanych prawem cywilnym, co w konsekwencji powinno prowadzić do zawężającej - na korzyść pozwanego - wykładni przepisów, regulujących odpowiedzialność nabywcy przedsiębiorstwa upadłego banku za zobowiązania z tytułu rachunków bankowych; 2) art. 55⁴ k.c. w związku z art. 165 ust. 3 i art. 168 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w brzmieniu obowiązującym w dniu ogłoszenia upadłości Banku S. S.A. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji błędne zastosowanie polegające na tym, że Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, iż nabywca przedsiębiorstwa bankowego upadłego Banku S. S.A. ma nieograniczony obowiązek zaspokojenia zobowiązań (długów) upadłego wynikających z umów rachunku bankowego powódki, pomimo nieuwjęcia odpowiadającego zobowiązaniu (długu) upadłego względem powódki wierzytelności na prawomocnej liście wierzytelności w toku postępowania upadłościowego Banku S. S.A.; 3) art. 170 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz. U. z 1991 r. nr 118, poz. 512, ze zm.; dalej „Prawo upadłościowe”) przez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji błędne zastosowanie polegające na tym, że Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, iż ustalona w postępowaniu upadłościowym prawomocna lista wierzytelności nie przesądza o istnieniu jej w wysokości wyłącznie określonej na tej liście i w związku z tym pozwany odpowiada także za długi z tytułu rachunków bankowych na podstawie art. 165 ust. 3 ustawy - Prawo bankowe, które nie zostały ujęte na prawomocnej liście wierzytelności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej zostały oparte na, mającej zapewnioną w Konstytucji ochronę, zasadzie bezpieczeństwa i pewności obrotu w stosunkach regulowanych prawem cywilnym. Pozwany jako nabywca przedsiębiorstwa bankowego upadłego chociaż co do zasady ponosi odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z umów rachunku bankowego, zdaniem skarżącego nie może być obciążony odpowiedzialnością za takie zobowiązania, o których w chwili nabycia nie wiedział, pomimo zachowania należytej staranności. Nabywca nie może bowiem ponosić dodatkowego ryzyka związanego z nabyciem przedsiębiorstwa upadłego. Jeżeli więc działa w zaufaniu do listy wierzytelności sporządzonej pod kontrolą sędziego komisarza, to powinien odpowiadać tylko za wierzytelności ujęte na takiej liście. Przepis art. 55⁴ k.c. stwarza dla każdego nabywcy przedsiębiorstwa, w tym przedsiębiorstwa bankowego nabywanego w upadłości, minimalny standard ochrony, który zapewnia nabywcy możliwość skalkulowania ryzyka związanego z przejęciem przez niego przedsiębiorstwa bankowego od upadłego. Pogląd taki znajduje silne wsparcie aksjologiczne w przepisach regulujących upadłość likwidacyjną, które kładą nacisk na to, aby zachować przedsiębiorstwo upadłego. Minimalizowanie ryzyka związanego z taką transakcją dla nabywcy przedsiębiorstwa upadłego powinno więc być podstawą dla wykładni przepisów dotyczących odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa bankowego. Taki pogląd co do zasady należy akceptować. Wobec tego stosowanie art. 55⁴ k.c., w części dotyczącej skutków wiedzy nabywcy o zobowiązaniach nabywanego przedsiębiorstwa, także do oceny odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa bankowego można uznać za zasadne. Żaden przepis prawa nie wyłącza wprost możliwości powoływania się na art. 55⁴ k.c. przez nabywcę przedsiębiorstwa bankowego. Z art. 165 ust. 3 prawa bankowego z 1997 r. wynika jedynie, że nabywca przedsiębiorstwa bankowego może odpowiadać wobec posiadaczy rachunku bankowego także ponad wartość nabytego przedsiębiorstwa i że odpowiada osobiście a nie solidarnie ze zbywcą. Przepis ten nie wyłącza możliwości zastosowania art. 55⁴ k.c. do nabywcy przedsiębiorstwa bankowego, co do możliwości ograniczenia jego odpowiedzialności za wierzytelności, o których istnieniu nie wiedział w chwili nabycia przedsiębiorstwa. Uznając, że dopuszczalne może być powoływanie się

nabywcy na brak jego wiedzy o zobowiązaniach z rachunku bankowego nie można jednak stwierdzić, że brak takiej wiedzy zawsze powinien zwolnić nabywcę od odpowiedzialności wobec posiadacza rachunku bankowego.

Ochrona nabywcy przedsiębiorstwa bankowego w postępowaniu upadłościowym nie jest jedyną wartością, chronioną konstytucyjnie, która wchodzi w grę, gdy rozważamy odpowiedzialność takiego nabywcy wobec uprawnionego z tytułu umowy rachunku bankowego zawartej z upadłym bankiem. Posiadacz rachunku bankowego, co wyraźnie wynika z art. 725 i 726 k.c., nie traci prawa do środków przechowywanych na rachunku przez bank. Jego prawo do tych środków także podlega konstytucyjnej ochronie (art. 21 i 64 Konstytucji). Przejawem tej ochrony w szczególnej sytuacji jaką jest upadłość banku, w którym znajduje się rachunek, na którym przechowywane są środki pieniężne jego posiadacza, są przepisy art. 165 ust. 3 prawa bankowego z 1997 r. i obecnie art. 438 prawa upadłościowego i naprawczego. Konsekwencją tej regulacji jest ograniczenie stosowania art. 55⁴ k.c., gdyż nabywca może odpowiadać także ponad wartość nabytego przedsiębiorstwa i tylko on ponosi odpowiedzialność, a nie jak w art. 55⁴ k.c. jest to odpowiedzialność solidarna ze zbywcą. Tylko zgoda posiadacza rachunku bankowego może spowodować ograniczenie odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa bankowego. Jeżeli wobec tego w trakcie upadłości banku posiadacze rachunków bankowych w upadłym banku nie wyrażą zgody na zmniejszenie ich roszczeń o wypłatę środków zgromadzonych na tych rachunkach, nabywca przedsiębiorstwa bankowego powinien ponosić odpowiedzialność za całość tych środków.

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia ze stanem faktycznym, który obu stronom procesu daje formalnie prawo do powoływania się na to, że to ich interes powinien być chroniony. Nabywca przedsiębiorstwa bankowego wskazuje, że gdy chodzi o wysokość zobowiązań wobec posiadaczy rachunków bankowych w upadłym banku, działa w zaufaniu do listy wierzytelności. Na liście tej roszczenie powódki zostało umieszczone tylko w wysokości 50% zgromadzonych na rachunku środków, gdyż powódka pisemnie wyraziła zgodę na redukcję jej należności. Z kolei bezspornym okazało się, że podpis powódki został sfałszowany i nigdy nie wyraziła

ona zgody na redukcję swojej wierzytelności z tytułu zwrotu środków zgromadzonych na rachunku bankowym.

Lista wierzytelności sporządzona w postępowaniu upadłościowym stwarza silne domniemanie, że wierzycielom masy upadłości nie przysługują dalsze roszczenia wobec masy. Nie jest jednak wykluczone, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny, że wierzyciel, który nie uzyskał zaspokojenia swej należności w postępowaniu upadłościowym, może jej dochodzić na zasadach ogólnych. Niewątpliwie zaś powódka, która nie wyraziła zgody na redukcję swojej wierzytelności z rachunku bankowego, ma roszczenie do nabywcy przedsiębiorstwa bankowego o wypłatę tej wierzytelności w pełnej wysokości, co wynika z art. 165 ust. 3 prawa bankowego z 1997 r. i obecnie z art. 438 prawa upadłościowego i naprawczego. Powódka, podobnie jak pozwany bank może oczekiwać, że zasada pewności i bezpieczeństwa obrotu przemawiają za tym aby jej wierzytelność była chroniona.

Rozstrzygnięcie rozpoznawanego sporu sprowadza się więc w istocie do odpowiedzi na pytanie, który z dwóch godnych ochrony, także na gruncie Konstytucji, interesów zasługuje na ochronę.

Nabywca przedsiębiorstwa bankowego zasługiwał by na ochronę, gdyby posiadacz rachunku bankowego, współdziałał z upadłym bankiem lub potencjalnym nabywcą przedsiębiorstwa upadłego w tworzeniu listy wierzytelności, a pomimo tego zgłosił roszczenie wobec nabywcy, przewyższające wierzytelność ustaloną na liście. W takiej sytuacji nie zasługuje on na ochronę, gdyż jego żądanie nie znajduje podstawy, skoro swoim zachowaniem doprowadził do tego, że nabywca przedsiębiorstwa bankowego, nie mógł wiedzieć jakie zobowiązania dodatkowe będzie musiał jeszcze zaspokoić. Natomiast, jeżeli tak jak w rozpoznawanej sprawie, lista wierzytelności została sporządzona bez współdziałania z posiadaczem rachunku a nawet bez jego wiedzy o tym, to konieczność ochrony jego praw majątkowych wyklucza możliwość zwolnienia się nabywcy przedsiębiorstwa bankowego z odpowiedzialności wobec posiadacza rachunku bankowego. Bezpieczeństwo i pewność obrotu dla nabywcy przedsiębiorstwa bankowego nie mogą być wartością wyżej stojąca niż ochrona

prawa majątkowych posiadacza rachunku. Każda z tych wartości jest chroniona ustawą i ochrona ta ma swoje konstytucyjne podstawy. Nie można jednak wywodzić potrzeby ochrony interesu nabywcy przedsiębiorstwa bankowego z faktu, iż swoją wiedzę o nieistnieniu zobowiązania posiadacza rachunku opiera na liście wierzytelności, która została ustalona bez zgody posiadacza rachunku, a nawet bez jego wiedzy i jest dokumentem nieprawdziwym. Wniosku tego nie podważa to, że posiadaczka rachunku bankowego miała formalnie możliwość zakwestionowania listy wierzytelności. Mechanizm jej tworzenia w postępowaniu upadłościowym i okoliczności rozpoznawanej sprawy wskazują, że taka możliwość była poza wymogami staranności jakiej należy oczekiwać od posiadacza rachunku. Zgodnie z art. 163 prawa bankowego z 1997 r., posiadacz rachunku nie był zobowiązany do zgłoszenia swojej wierzytelności. Skora zaś powódka jako posiadacz rachunku nie dokonywała żadnej czynności, której skutkiem byłoby zmniejszenie przysługującej jej wierzytelności, ani nie wiedziała o takiej czynności, to mogła zasadnie przypuszczać, że jej wierzytelność została na liście ujęta w przysługującej jej wobec banku wysokości. W tej sytuacji zarzucanie jej, że nie dokonała sprawdzenia ostatecznej listy wierzytelności jest nieuzasadnione, gdyż nie można wymagać od niej, aby zakładała, iż ktoś bezprawnie w jej imieniu dokona sfałszowania takiej listy.

Jeszcze raz należy więc powtórzyć, że chociaż co do zasady skarżący trafnie wywodzi, iż nie jest wykluczone powoływanie się nabywcy przedsiębiorstwa bankowego na art. 55⁴ k.c., w zakresie braku wiedzy o zobowiązaniu z tytułu rachunku bankowego, to w rozpoznawanej sprawie przepis ten nie może być podstawą zwolnienia go z odpowiedzialności wobec posiadacza rachunku bankowego. To, że działał on w zaufaniu do ustalonej listy wierzytelności nie ma decydującego znaczenia w sytuacji gdy lista ta, bez wiedzy posiadacza rachunku, zawiera nieprawdziwe dane. W takiej sytuacji potrzeba ochrony prawa własności środków pieniężnych posiadacza rachunku bankowego jest zdecydowanie silniejsza niż konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i pewności obrotu dla nabywcy przedsiębiorstwa bankowego. Najlepszym sposobem zapewnienia tego bezpieczeństwa jest podjęcie przez potencjalnego nabywcę przedsiębiorstwa bankowego z posiadaczami rachunków negocjacji w sprawie

zmniejszenia ich wiarytelności wobec niego. W ten sposób potencjalny nabywca uzyskuje bezpośrednią kontrolę nad oświadczeniami posiadaczy rachunków w upadłym banku. Jeżeli zaś tak jak w rozpoznawanej sprawie takich negocjacji nie było to skutki posługiwania się listą wiarytelności, sporządzoną na podstawie nieprawdziwych danych dotyczących rzekomej zgody powódki na obniżenie należnej jej wiarytelności, nie mogą wpływać na zmniejszenie ochrony posiadacza rachunku, zaś nabywca przedsiębiorstwa bankowego w upadłości, który odpowiada za wykonanie tych zobowiązań nie może się zwolnić z tej odpowiedzialności powołując się na listę wiarytelności sporządzoną o nieprawdziwe dane.

Biorąc pod uwagę przytoczone wyżej argumenty brak podstaw do uznania zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej za zasadne. Mając to na względzie Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.